

Bakelandt had met Cartouche afgesproken hem twee zijner mannen te zenden, om de bende der Pijpelheide te vergroten.

De West-Vlaamse kapitein had echter een ander doel met dit plan.

Hij begreep wel, dat Cartouche niet werkeloos blijven zou en wilde zijn deel hebben van de buit. Hij zou dus twee zijner kerels bij de bende inlijven, die mede op roof moesten en niet alleen hun aandeel, maar ook een zekere belasting voor hun opperste meester eisen.

's Avonds voor Kerstmis kwamen de twee Vlamingen te Pijpelheide toe, twee geduchte kerels: Soo De Coninck, een deserteur en Leon Schepens, die reeds het brandmerk ontvangen had voor verschillende schelmstukken.

— Hier moet het toch zijn, sprak Soo De Coninck, terwijl hij met zijn maat tussen Beersel en Heist dwaalde.

— 't Is een verwenst land, antwoordde de ander. Ik ware liever in 't plezierige Vlaanderen gebleven.

— Dat begrijp ik, maar de baas heeft u opzettelijk weggestuurd om een goede reden.

— Welke reden mag dat zijn? vroeg Schepens.

— Gij zijt verliefd op Isabella Van Maele, de vriendin van de baas.

— Bah! wil hij haar... dat hij ze neme! Er zijn meisjes genoeg...

— Ge kwaamt te dikwijls te Pittem, naar de zin van Bakelandt!

— Is hij zo jaloers! Ge begrijpt wel, als ik Isabella niet missen kon, dat ik haar voor geen honderd Bakelandt's liet schieten.

— Wat, ge zoudt ongehoorzaam zijn!

— Als ik Isabella niet missen kon, zei ik er bij. Maar ik verkies geld boven haar en daarom blijf ik liever goede vrienden met de baas. Als ik hier maar geelvinkjes bijeen krijg, is 't mij gelijk waar ik blijf. 't Is waar, onze streek bovenal, maar we zullen het hier ook wel gewoon worden.

— Maar waar nu heen? Ik zie twee dorpen, en de bende zal toch niet in de parochies nestelen.

— Ginder komt een man... een veldwachter...

— O! we zijn eerlijke reizigers.

— Natuurlijk, niemand kent ons.

't Was inderdaad Pieter Deswert, die naderde en de kerels staande hield.

— Waarheen gaat gij? vroeg Deswert.

— Naar Begijnendijk... men heeft ons gezegd, dat er daar nog wel zaken te doen zijn.

— Welke zaken?

— Wel, wij kopen hout.

— Hout? Ja, ginder zijn nogal bossen!

Deswert duidde de korste weg aan en vervolgde zijn weg. De vermeende kooplieden trokken verder over de heide.

— Die hebben we goed bij de neus gehad, zei Soo De Coninck lachend.

De beide rovers bemerkten al spoedig een haveloos gekleed man, die rustig bij enige schapen stond. De arme dieren moesten hun schraal voedsel onder de sneeuw zoeken.

Maar de herder was niet op de heide uit bezorgdheid voor zijn kudde.

Hij wilde buiten zijn, om Cartouche, wiens verspieder hij was, van dienst te zijn.

Bakelandt's mannen gingen naar hem toe.

— Goeden dag, heren! groette de herder. Zijt ge aan 't dwalen over de heide?

— Ja, en ge zult ons de weg wel willen wijzen, hoop ik, antwoordde Schepens.

— Ha... zei de herder.

— Hoe, ha, volledige De Coninck.

— Welkom, mannen! Hebt ge de Pijpelheide toch gevonden? En hoe gaat het in Vlaanderen?

— Goed en hier is alles ook wel?

— Opperbest!

— Cartouche heeft het op een grote hoeve gemunt... Maar hij zal u dat zelf vertellen. Ziet ge ginder dat hutje?

— Ja... er is maar één.

— Gaat daar binnen... iemand wacht u!

De Coninck en Schepens namen afscheid van de herder en begaven zich naar het aangeduide hutje... een laag krot van leem opgetrokken en met stro gedekt.

De rovers traden binnen.

Een man zat aan een wankele tafel te drinken en zag verrast op.

— Ha, zei hij.

— Hoe, ha, antwoordden beide Vlamingen.

— Komt mee, vrienden, we mogen geen tijd verliezen, hernam de man.

— Is uw fles al leeg? vroeg De Coninck begerig.

— Er is geen druppel meer in.

— Ge zijt gulzig!

— Och, als ik drank proef, moet ik de fles ledigen ook. Maar wees gerust, Cartouche zal u niet droog ontvangen en hij zal u wat beters schenken dan de slechte brandewijn, waarmee ik mijn maag brand.

De drie kerels staken dwars de heide over en bereikten na een flinke wandeling de vervallen vestingwerken, die nabij Begijnendijk in de Spaanse tijd opgevoerd waren.

Daar huisden de rovers nog voorlopig achter, want Cartouche had reeds maatregelen genomen voor een betere verblijfplaats.

De drie mannen kropen in een hol, waar nog enige binders zaten te drinken en te roken.

— Ha, onze vrienden uit Vlaanderen! riepen de aanwezigen.

— Is de kapitein niet hier? vroeg de binder, die De Coninck en Schepers

BAKELANDT

De
pacifischeu

geleid had.

— Hij komt onmiddellijk. Zet u neer, kameraden! En drinkt een teug, dat zal u verwarmen.

De kennis was spoedig gemaakt en Bakelandt's mannen voelden zich niet weinig fier, dat ze zo met bewondering aangestaard werden.

Weldra trad Cartouche binnen.

— Onze vrienden zijn er, zei hij tevreden. En hoe stelt uw kapitein het?

— Zeer wel, hij groet u.

— Gij zijt juist op tijd gekomen, want deze nacht moeten we op reis. Gij zijt toch niet te moe om mee te gaan?

— Wij zijn nooit moe, als er wat te verdienen is, snoefde De Coninck.

— Welnu, we zullen dan onze zaken bespreken.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955